

På medlemsmötet

för vänsterpartiet måndag den 16.9 kl. 19.30 (på partilokalen, Bredgatan 28) kommer att diskuteras och fattas beslut om hållningen till dansteatern, en fråga som emellertid torde ha blivit mindre het efter socialdemokraternas avvisande beslut på deras medlemsmöte. Dessutom diskuteras den kommande EMU-kampanjen och, ofrånkomligen, vänsterpartiets aktuella ledningsproblem. Välkomna, hälsar styrelsen.

Den hälsar också att medlemmar gärna får föra upp andra frågor till diskussion på mötet. Det är bra om man i förväg anmäler detta styrelsen.

Vi påminner om att vänsterpartiets expedition normalt är bevakad tisdagar 10-12 och 13.30-16, onsdagar 18-20, torsdagar 10-11.30 och 13-15. Telefon dit 138213.

Jörn betalar inte

Löner och ersättningar är höga i EU. Och EU-parlamentarikernas ersättningar ligger gott och väl 25 000 kronor i månaden över vad en svensk riksdagsledamot får även efter det att alla merkostnader är betalda. Givet förstås att man reser billigt och inte i business class.

Vänsterpartiet kom överens med sina EU-parlamentariker att de varje månad skulle betala in 20 000 kronor till partiet och 5 000 kr till någon solidaritetsrörelse av eget val. Under första halvåret 1996 har Jonas Sjöstedt punktligt betalat 120 000 till partiet och dessutom till Bosnien. Marianne Eriksson betalade in 100 000 kr och dessutom till Fristadsfonden. Jörn Svensson betalade in 118 kr.

En sådan här överenskommelse är naturligtvis inte juridiskt bindande. Inför kommande val bör valberedning och väljare avkräva offentliga löften om att låta partiet få del av EU-pengarna. På så sätt blir det svårare att strunta i den moraliska förpliktelsen.

Ann

Detta enligt redovisningen på partistyrelsen för en vecka sen. Jörn och Marianne kan ju ha betalt mer sen dess. Red. noterar att det inte är första gången som Jörn figurerar i samband med kostsamma flygresor.

Ung Vänsters

temamöte om skolpolitik den 19.9 är kl. 18. På lokalen.

Det är Brysselpengarna de är ute efter

Jag har deltagit i Öresundsregionens första gemensamma kulturkonferens. Den ägde rum på det fönsterlösa och och gråmålade "vogndekket" på den gamla HH-färjan Kronborg, som numera är symbol för Kulturby 96 och ligger förtöjd vid Langelinie i Köpenhamn. Arrangör var Öresunds-komiteens Kulturråd. Syftet var att diskutera samspelet mellan region och nation, med särskild inriktning på Skåne och Stor-Köpenhamn, som utropats till region, och det gjorde man i viss mån.

Det var alltså inget större fel på inledare och inledningsanföranden. Det var åtta män från Danmark, Sverige och Katalonien som pratade och visade överheadbilder. Att det bara var män motiverades av komframochsägaren Birthe Warnolf med att man bara ville ha verkliga toppkrafter som inledare! Den svenska riksdagens kulturutskott var välrepresenterat med politiker, tyvärr ingen vänsterpartist, och med tjänstemän, och det fanns en politiker från det danska folketinget. Fördelningen speglade rätt väl fördelningen i stort av lägre politiker och byråkrater. Det var sex gånger så många svenskar som danskar. Könstilldelningen var 56 procent män och 44 procent kvinnor.

Nationsfördelningen är ganska intressant eftersom den tydligt visar den obalans som finns bakom talet om integration över Öresund. Stor-Köpenhamn är befolkningsmässigt tre gånger så stort som Skåne. Den danska sidan domineras av Köpenhamn, som är huvudstad med ett nationellt ansvar för dansk kultur, medan Skåne inte alls har samma tyngd och koncentration av befolkning och kulturinstitutioner till en endastad. Detta utgör naturligtvis en begränsning av Köpenhamns möjligheter och intresse för Öresundprojekt.

Trivialkonkspansförmedlare

Konferenser har allmänt ett stort värde, som spridare av trivialkonkspans. Jag vet numera att dörrarna i Danmark går inåt medan de i Sverige öppnas utåt. Till en del beror det på skillnad i kynne: i Danmark får man eller bjuder man in gäster, medan man i Sverige får främmande. Brandskydds- och evakueringssynpunkter väger tyngre hos oss än i Danmark. Efter ett antal besök på trånga fartygstoiletter vill jag tillägga att det är rätt praktiskt att dörren går utåt!

Danskar och svenskar diskar olika och därför ser våra diskbänkar olika ut och är av olika material.

Uppväxt vid Sundet har jag svårt att se något märkvärdigt i att man umgås över vattnet, och jag har svårt att tro på Öresundsbron som ett folkförbrödrande bygge. Sedan mitten av 1940-talet har gränshandeln varit relativt stor över Öresund, främst mellan Helsingborg och Helsingör, men också mellan Malmö och Köpenhamn. Det är priser och valuta som har avgjort. För tillfället köper skåningarna pilsner på andra sidan och danskarna köper bildelar på Bilema i Helsingborg och verktyg på Clas Ohlson i Malmö, mentiderna växlar.

Danska är ett vanligt språk på Malmö konsthall och på Helsingborgs konserthus, och till och med serveringspersonalen på kafeterian på Louisiana pratar svenska. Samarbeta mellan kulturinstitutioner och mellan konstnärer verkar fungera relativt väl trots nationsgränsen. Det är nog som Trevor Davies, generalsekreterare för Kulturby 96, sa på konferensen, att avstånden numera är betydelselösa.

Hala kommittéflaggan!

På kort tid har enmanskansliet på Öresundskomiteen vuxit till tio personer som skall främja integrationen över Sundet. Därmed har det nog uppstått en storlek som möjliggör ytterligare expansion. Nästa kritiska gräns är väl ett-hundra integratörer. Det finns emellertid några hot, som Trevor Davies anförande bör ha gjort dem medvetna om. Det krämspråk som tilltalar lokalpolitiker, tjänstemän och givetvis näringslivsfolk – om att kultur är bra för business – ogillas av utövande konstnärer. Sammankopplingen av fysisk Öresundsbro och kulturbro är riskabel eftersom Öresundsbron är ett projekt som splittrar opinionen på båda sidor av Sundet. Jämförelsen med EU är relevant. I Danmark var hälften av befolkningen motståndare till unionen, men åtta procent av kulturarbetarna var emot. EU-projekt för kulturell integration är därför svårsålda. Davies råd var att glömma logon, tona ner överbyggnaden och främja konkreta projekt som växer underifrån.

Detta är en svårhanterad utmaning för Öresundskomiteen eftersom man är så stolt över sin logo. Sekretariatschef Birger Olofsson

kan utan vidare använda en halv timme för att förklara hur sinnrik och integrationsriktig den är. Den ser ut som ett ratat förslag till internationell symbol för brottnings. Viktigare än logon är emellertid att komiteens huvudsakliga materiella uppgift är att föreslå fördelning av EU-pengar. Det är alltså guldkalven man dansar kring. Som vanligt.

RN

Från det kommunala

tänkte jag idag kort rapportera från en sammandragning i Hassleholm med politiker från Skåne och Blekinge, arrangerad av Invandrarverket. Regiondirektör Anders Westberg, ej helt okänd person i Lund, presenterade en rapport om kommunernas sätt att sköta introduktionen i det svenska samhället för flyktingar som fått uppehållstillstånd. Kortfattat kan man beskriva situationen så här: den obalans som för närvarande råder i Sverige mellan antalet arbetstillfällen och antalet personer som vill komma i åtnjutande av dessa arbetstillfällen märks med all (o)önskad tydlighet bland flyktingarna. Efter ett och ett halvt års introduktion är andelen flyktingar med "reguljära" arbeten 5% (ännu lägre i Lund), efter två och ett halvt år 7%, efter ytterligare ett år 9%. Skälen till dessa extremt låga siffror spekulerades det kring. Den (alltför?) enkla förklaringen var: för dåliga kunskaper i svenska. SFI-undervisningen leder trots allt man. Komvux och andra, uppfyller den speciella läroplan som gäller för SFI, för drygt 50% av flyktingarna inte fram till den kunskapsnivå i svenska som arbetsförmedlingarna kräver för att försöka förmedla arbeten (som i sin tur inte finns).

Mycket mer skulle kunna skrivas om flykting- och invandrarfrågor, fast inte just nu. Istället vill jag göra reklam för ett evenemang i november, preliminärt den 16. Då har Lunds invandrarråd tänkt arrangera en invandrapolitisk debatt, någonstans i centrala Lund, med deltagande av bland andra Invandrapolitiska kommitténs ordförande Björn Rosengren, som tillsammans med riksdagsmän och andra debattörer skall diskutera kring frågan invandrare/sysselsättning. Mer detaljer kring evenemanget kommer senare i denna tidning, och andra.

SBP

Sjukvårdens ekonomikris: Tvivelaktigt investeringsstopp

Den skånska sjukvårdskrisen är allvarlig, för att uttrycka det mildt, med ett samlat underskott av 1,2 miljarder som morgontidningarna har rapporterat om från den allskånska styrgruppens möte. Det har nu fattats beslut om att bl.a. låsa alla investeringar till i november, och nedläggning av hela sjukhus kommer troligen upp på dagordningen igen trots att den är minst sagt impopulär hos alla partier och deras väljare.

VB ringde upp Mats Åstrand, vänsterpartiets representant i styrgruppen.

– Jag opponerade mej inte på mötet, säger Mats, men egentligen är jag tveksam till detta med ett totalt investeringsstopp. Jag tycker att det upprustnings- och utbyggnadsprogram som har arbetats fram är mycket väl underbyggt. Nu betyder ett par månaders uppskov kanske inte så mycket i praktiken, men psykologiskt är det olyckligt för den berörda personalen. Det handlar ju om att byta ut nedslitna lokaler mot moderna och rationella. Konkret tänker jag på det nyss inledda samarbetet mellan sjukhusen i Malmö och Trelleborg, där en upp en sådan upprustning verkligen är motiverad.

– Spara måste vi men det är framför allt driftkostnaderna som behöver angripas. En snabbare samordning och rationalisering av akutsjukvården tycks vara det som ger störst resultat. Nedläggningar av hela sjukhus är vårt parti fortfarande emot.

– Den 15 oktober har styrgruppen ett nytt möte och får en rapport från alla budgetberedningarna. Den 12–13 november samlas vi till ett internat, och då tas nog en del tunga, faktiska beslut.

Gr

Hagia Sofia som föredöme i Lund

Åter tycks det planerade moskébygget bli stoppat. Det är verkligen inte bra.

Man kan förstå lokalpolitikernas tvekan inför stadsplanen. De till moskén hörande studentrummen skulle onekligen bli störda av bullret från motorvägen. Vänstern värnar om miljön i andra sammanhang och det skulle se lite märkligt ut om man nu gav avkall på sina principer. Det är heller inget värdigt läge för en helgedom. Moskén i Malmö har ett liknande läge intill Inre ringvägen och ser rent patetisk ut i sammanhanget, och i Lund har vi det bisarra exemplet med Rikets Sal på Gastelyckans industriområde.

Man kan emellertid undra hur saken uppfattas bland de engagerade som för sin del har godkänt läget. Med tanke på främlings-

fientliga argument som har florerat i debatten misstänker man kanske bland finansierarna i Egypten att talet om bullernormer, som de nog inte har så stor förståelse där, bara är ett svepskäl.

Det handlar alltså om Lunds anseende i både Sverige och Mellanöstern. Vänsterpartiets styrelse i Lund har också uppmanat partiets kommunalpolitiker att på allt sätt medverka till en snabb lösning på frågan om moskébygget. Den som byggnadsnämndens ordförande, Gunnar Jönsson (s), har antytt med ett läge någonstans vid Södra vägen är inte godtagbar. Det skulle nämligen innebära ytterligare flera års fördröjning. Det finns visserligen i Lund en gammal dålig tradition av långrotande i plan- och byggfrågor (Villa Sunna, kvarteret Galten, Mårtenstorget osv.) som

den nuvarande vänstermajoriteten inte har gjort något påtagligt för att bryta, men inte heller det argumentet tror vi går hem i Kairo.

Kristendomen däremot är väl försedd med stora och välbelägna helgedomar i Lund. Nyss fick vi ytterligare en kyrka, på Östra Torn. Samtidigt fortsätter sekulariseringen. Tidningarna har berättat att söndagsgudstjänsterna i Klosterkyrkan ska upphöra eftersom besökarna är så få.

Svenska kyrkan behöver pengar nu efter skilsmässan från staten. Ett förslag: sälj Klosterkyrkan till muslimerna och låt den bli moské! Det finns goda förebilder när det gäller sådana transformationer, det vet var och en som har varit i Istanbul och sett Hagia Sofia.

Gunnar Sandin

Gentlemannens frukost:

Dryper av smör och honung

Ännu ett alternativ står numera öppet för den morgontidige utestären i centrala Lund. Espresso House i Sankt Petri kyrkogata öppnar redan klockan åtta.

Det är inte mycket till takhöjd i det gamla korsvirkeshusets små rum – jag mätte till 183 cm under en av takbjälkarna. Det kan nog bli rätt förtätd stämning längre fram på året, för stället har snabbt blivit populärt bland studenterna och är välbesökt. Än så länge står dock dörrarna öppna mot gården där det finns några bord. Där kan man tära sin frukost med utsikt över sop-tunnor och parkerade bilar, men man går ändå gärna dit, för inomhus står musikskvalet på och stör samtal och eventuella tankar.

Eller den läsning som hör samman med en urban frukost. Espresso House tillhandahåller både

tidsskrifter och morgontidningar. De senare är tre; förutom den obligatoriska Sydsvenskan handlar det om Dagens Industri och Svenska Dagbladet. Alla är naturligtvis värda att läsa eller åtminstone skumma, men urvalet av tidningar ger en inte helt angenäm ideologisk profil åt stället.

Inte heller kan en gentleman få sej ett wienerbröd eller klassisk småfranskehalva med ost och salladsblad. Så varför alls gå dit? Ja det finns faktiskt några skäl:

1. Stans största sortering av kaffe säger de själva, och det är alldeles sant. Vanemänniska som man är frestas man ändå att växla om ibland och cappuccino är gott, rent objektivt. Det finns flera andra tillaggningsformer att välja på också, de flesta italienska, och man saknar egentligen bara café corretto, eller

kask som det heter på svenska, som kan vara gott en kulan dag.

2. Deras frukostpaket (serveras 8–11) är högst prisvärt trots att det inte innehåller några kakor. Förutom kaffe får man två sorters gott bröd och smör och marmelad och god ost och lite fräscha grönsaker. Plus juice, allt för bara 29 kr.

3. För den som (likt underdecknad) behöver lite sötsaker finns det goda alternativ till wienerbröden. En kaka smakar choklad och en annan cheese och bägge är läckra. Priset tas dock av ställets bullar. De ser ut som högst ordinära kanel-snäckor men de ligger tungt i handen, och efter ett brett dryper de och mungiporna av smör och honung. Smaskens!

Gr

Vänsterpartiet: ej bankrutt men skuldsatt I alkoholfrågan

Det är ju nu under mellanvalsåren som vänsterpartiets skuld på 7,7 miljarder måste minskas. Hittills har vi bara lyckats få ner den till 6,1 miljarder.

Vänsterpartiet är inte bankrutt, som en del tidningar har hävdat. Fastigheterna ger en "koncernbalansräkning" som hamnar på 18 miljarder plus. Men eftersom vi inte vill sälja varken Kungsgatan 84 eller kursgården Syninge så hjälper ju inte det så mycket när vi inte lyckas betala av på gamla skulder i den takt vi föresatt oss.

Och det halvårsbokslut som presenterades på partistyrelsemötet den 6 september var ingen glad läsning. Stiftelsen Bona, dvs Bona och Kvarnby folkhögskolor, kunde inte i tid betala tillbaka ett lån på en miljon till partiet, och partistyrelsen hade inte mycket till val än att förlänga det lånet eftersom vi är stolta över skolorna. Partistyrelsen var överens om att vi inte skulle

hålla förlustföretag under armarna, men vi trodde på skolornas möjligheter och bedömde krisen som tillfällig.

Men tillsammans med att partikongressens kostnader skjutit i höjden på ett oacceptabelt sätt, ökade kostnader på många andra poster och förväntade intäkter som uteblivit (exempelvis är många distrikt dåliga på att betala in) fattas pengar för angelägna investeringar och verksamheter.

Kontorslokalerna på Kungsgatan är klart undermåliga och de anställda som har väntat tåligt och lojalt på en upprustning blev minst sagt besvikna när den sköts på framtiden. Medlemstidningen Vänsterpress kommer mer sällan istället för oftare. Tjänsten som miljösekreterare får även nästa år vara vakant. Det är en besparing som svider i själen.

Ann

Huvudorsaken till v-folkhögskolornas försämrade ekonomi kan sägas vara alltför optimistisk planering och alltför juste personalpolitik. De senaste krisåren har allmänt sett inneburit ett uppsving för vuxenutbildning, delvis som ett resultat av regeringens strävan att få ner den öppna arbetslösheten. Inte minst Kvarnbyskolan har fått ett gott rykte bland elever och uppdragsgivare och expanderat kraftigt. Men den har också tillåtit sej en hög lärartäthet och av inte minst principiella skäl satsat på fasta jobb, inte tillfälliga anställningar, uppger rektor Bengt Hall. Nu har kranarna med pengar till uppdragsutbildning dragits åt och skolorna står där med en övertalighet som det tar tid att avveckla.

Partikongressen kostade cirka en miljon mer än budgeterat. Det är inget gott betyg åt handläggarna, heller inte att det dåliga resultatet har blivit känt så sent.

Expressen skriver att Lars Werner har sagt att han för sin del aldrig söp på jobbet.

– Det kunde i och för sej ha varit sant, berättar en tidigare medarbetare. Lasse var ofta så plakat redan när han kom på morgonen att han inte behövde dricka mer under dagen.

Lars Werner lär emellertid anse att Expressen inte har citerat honom rätt. F.ö. för han ett nyktert liv numera.

Partistyrelsen hade enligt uppgift en lång diskussion om Gudrun Schymans problem på sitt senaste möte. En deltagare ifrågasatte dock det meningsfulla i att utförligt diskutera terapifrågor i en så stor krets.

Vari Gudrun Schymans skandalartade uppträdande på premiärbiografen skulle ha bestått tänker vi inte skriva om i VB. Den perverst intresserade hänvisas till KPMLR:s tidning Proletären.

1676 och sedan: slag vid Lund

Ibland blir recensionsböcker lig- gande, och allmänt sett har väl VB försummat sin bevakning av den lokala litteraturen. Detta kan förbättras och ett bra sätt är att börja med den, vid sidan av Sverker Oredssons studie om nazismen, bästa Lundaboken hittills i år: Gamla Lunds årsbok *Sexton- hundrastrjuttiosex. Minnet av histo- rien, historien om minnet*, skriven av Claes Wahlöö och Göran Larsson.

Boken har som underrubriken två avdelningar, om än av olika längd, och vi tar upp dem en i taget.

"Han var så illa skjuten"

Slaget blev aktuellt genom det överraskande gravfyndet på Norra Nöbbelövs kyrkogård förra året, dit bönderna alltså hade beordrats att försöka och och gräva ner liken. "Föremålsfynden antyder att liken var i ett sådant tillstånd att man inte ville ta vara på utrustningsdetaljerna", kommenterar författarna de upphittade sporrarna, knapparna och beslagen.

Fyra av de tretton förtecknade kranterna har huggmärken. Ett finns avbildat, huggat har träffat uppifrån. En fotsoldat, kan man förmoda, som huggits i huvudet av en högre placerad ryttare.

Skelettfotot ger därmed slaget i Lund en åskådlighet som inte hade varit möjlig bara något år tidigare. Fast även förut har vi kunnat se de fallna som beströr den frusna åkermarken vid nuvarande Slipare- lyckan och Oscarshem på den del- tagande observatören Erik Dahl- bergs detaljrika teckningar från slaget. De lyfts föredömligt fram i boken genom de många detaljför- storingarna.

Omkring 8 900 man dog direkt på slagfältet, plus troligen ytterli- gare några hundra av skador.

Många andra blev fysiskt och säker- också psykiskt skadade för livet. I tankarna rinner upp Karl Wittings dikt om slaget med dess chockade yngling, "han var så illa skjuten".

Slumpens skördar

Hur stormaktstidens krig konkret gick till haren stor allmänhet under senare år undervisats om genom Peter Englundss bok *Poltava* och andra. Wahlöö & Larsson komplet- terar med en genomgång av re- krytering, ammunition, vapen, rust- ningar, taktik, organisation och mycket annat. Slaget i Lund be- handlas i sitt sammanhang med hela skånska kriget som började med en dansk landstigning på Ven den 13 september 1675 och slutade först när danskarna utrymde fästningarna i Helsingborg och Landskrona den 21 oktober 1679.

Vad själva Lundaslaget beträffar bestyrker boken tidigare författares slutsatser att utgången av slaget mellan de ungefär jämstarka armé- erna till stor del var ett resultat av slump och tillfälligheter. Möjligen hade svenskarna en mer offensiv taktik och kanske var de danska befälhavarna mer rigida och bund- na av manualerna.

Slaget var en stor förlust för danskarna men det avgjorde inte kriget som ju fortsatte flera år. Liksom kriget inte avgjordes av det nästan lika stora nederlag som svenskarna led på Køge bukt den 1 juli 1677, en drabbning som man ser märkligt lite om i svenska historieböcker.

Betong blev granit

Så var det minnet av det stora slaget. Dess främsta manifestation är som vi alla vet monumentet uppe på den plats där de redan slagna ma- trostrupperna högs ner nästan till sista man. Monumentet som var en

yttring av studentskandinavismen och uppfördes i det då moderna materialet betong, en betong som emellertid vittrade och 1930 fick ersättas med den mer beständiga graniten.

Monumentinvigningen 1883 firades i enighet. Annorlunda blev det 1926, 250 år efteråt. Höger ställdes mot vänster inom student- kåren och debatten färgades av den då aktuella regementslakten: då försvann Livgardet till häst, Livgardets dragoner, Smålands husarer, Västgöta regemente och Karlskrona grenadjärer, alltsam- mans förband som hade deltagit på den svenska sidan. Man talade om det andra slaget i Lund. Fir- andet blev emellertid av, och generalen Lars Tingsten (farbror till Herbert) alluderade i festtalet på en nyss skriven ballad av Evert Taube.

Sen tågade tiotusen Lundabor i ett medborgartåg ut till monu- mentet. Det visade att slaget 1676 levde i det kollektiva minnet. Något liknande blev det den 8 maj 1945, fredsdagen, då monumentet upplevdes som den mest gripbara symbolen för Danmark här i Lund.

1976 var det dags för trehundra- årsfirande. Det blev inte av, sedan en motopinion väckts av docenten Ingers, representant för nu nästan utdöda, radikala skånska frisinet. Vänsterpartiet hängde på.

Även detta beskrivs också i denna rika årsskrift, som bland annat innehåller en krönika över det skånska kriget och dess efterbörd och en förteckning över bemärkta deltagare i slaget. Bland dem märks Karl XI:s häst Briljant som sedermera övergick till sonen Karl XII och döptes om till Brand- klipparen, samt dog sotsdöden i Lund 1716 vid cirka 44 års ålder.

Gunnar Sandin

Läsvärt från förlaget Daidalos

Zygmunt Bauman, *Postmodern etik*, ca 270 kr

Zygmunt Bauman, *Dödligheten och odödligheten i det moderna samhället*, ca 230 kr

Zygmunt Bauman, *Auschwitz och det moderna samhället*, ca 230 kr
Ulrich Beck, *Att uppfinna det politiska. Bidrag till en teori om reflexiv modernisering*, ca 260 kr
Peter Burke, *Samtalskonstens historia*, ca 200 kr

Mohammed Chaib & Birgitta Orfali (red.), *Sociala representationer. Om vardagsvetandets sociala fundament*, ca 260 kr
Sigmund Freud, *Leonardo da Vinci – ett barndomsminne*, ca 103 kr

Sigmund Freud, *Vitsen och dess förhållande till det omedvetna*, ca 230 kr

Sigmund Freud, *Totem och tabu*, ca 200 kr

Donald H. Graves, *Att undersöka världen. Intervju, observation, reportage*, ca 180 kr

Donald H. Graves, *Skriv- och läsbefruktning*, ca 165 kr

Jürgen Habermas, *Diskurs, rätt och demokrati. Politisk-filosofiska texter i urval*, ca 260 kr
Jürgen Habermas, *Kommunikativt handlande. Texter om språk, rationalitet och samhälle*, ca 300 kr

Jürgen Habermas, *Samhälls- vetenskapernas logik*, ca 260 kr

Tomas Krokmark, *Didaskalos. Undervisningsmetodik från vår tideräknings början*, ca 265 kr

Tomas Krokmark, *Didaktiska strövtåg. Didaktiska idéer från Comenius till fenomenografisk didaktik*, 245 kr

Per Olof Olofsson, *Det själv- konstruerade fängelset. En samhällsbetraktelse*, ca 245 kr

Per Olof Olofsson, *Urfantasin och ordningen. Om begäret, det heliga och det moderna sam- hället*, ca 152 kr

Per Olof Olofsson, *Den avklädda människan*, ca 127 kr

Seymour Papert, *Hur gör giraffen när den sover? Skolan, datorn och kunskapsprocessen*, ca 190 kr

Charles Taylor, *Identitet, frihet och gemenskap. Politisk-filo- sofiska texter i urval*, ca 270 kr

Charles Taylor m.fl., *Det mång- kulturella samhället och erkännandets politik*, ca 200 kr

Charles Taylor m.fl., *Hegel och det moderna samhället*, ca 127 kr

Lev S. Vygotskij, *Fantasi och kreativitet i barndomen. En psykologisk essä*, ca 177 kr

Böckerna finns i den väl sorterade bokhandeln till ovanstående priser. Man kan också bli medlem av Daidalos bokklubb och få dem ca 25 procent billigare

Detalj ur en Erik Dahlberghsteckning från slaget vid Lund, återgiven i boken *Sextonhundrastrjuttiosex*.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

I huvudet på en parkeringspolitiker

Det luktar piss i parkeringshuset Färgaren, f.d. Epas/Tempos/Åhléns p-hus. Huset ligger bekvämt till inte bara för den som har parkeringsbehov.

Bilisterna klagar. P-bolagets nye och driftige vd är bekymrad. Han vill få väck lukten med hjälp av högttrycksspolning, men

1) det finns inga golvbrunnar dit vattnet kan rinna undan utan det måste hinkas upp.

2) lukten går ändå inte riktigt bort.

3) saneringen kostar en massa pengar.

Kostar gör också saneringen av klotter som har ökat på sistone. Klottret alltså. Liksom städningen överhuvudtaget, som inte fungerar som den borde trots att man har bytt städfirma två gånger – för närvarande är det Renhållningsverket.

Den som en gång var med och bekämpade tillkomsten av Epas p-hus känner en bister tillfredsställelse. De kan gott ha sina doftproblem, parkerarna. Och vad luktar egentligen värst: urin eller avgaser?

Balans?

Det finns för lite p-platser i centrala Lund, klagar torghandlarna på och köpmännen kring Mårtenstorget. Dessutom säger de att det finns stor risk för "cityvandring" när det nu planeras en massa nya p-platser på västra sidan järnvägen. Därmed menas t.ex. att bilburna besökare i Lund skulle överge McDonald's vid Mårtenstorget till förmån för Burger King vid Knut den stores torg.

Ur ett större perspektiv än de lokala krämarnas spelar det ingen större roll var i stadskärnan som tyngdpunkten ligger så länge kärnan bevarar sin totala attraktion jämfört med landsbygdens köplador (Burlöv, Lödde osv). Men om man tror på p-tillgångens city-förskjutande effekter och upplever den som ett hot finns det i princip två utvägar:

1) öka p-utbyggnaden i öster

2) minska p-utbyggnaden i väster.

Lustigt nog har socialdemokraterna och borgarna (enligt p-bolagets styrelsemöte i måndags, c och mp var inte med) fastnat enbart för den förra modellen. De vill anlägga upp till 350 nya p-platser väster om järnvägen, utöver alla de som redan finns bakom Klosterkyrkan, och de vill som en kompensation åt Mårtenstorgs-intressena bygga på Dammgården (vid Parentesen) med två till fyra våningsplan.

Självt tycker jag att svårigheterna med ordningen i Färgaren borde stämma till eftertanke inför planerna på nya och tillbyggda p-hus. Fast på kort sikt finns det ingen större anledning att oroa sej. Det är oklart om det går att skaka fram de 35 miljoner som utbyggnaden vid Lund C skulle kosta, och planutredningar tar tid.

Facket fördröjer

Nej, kommunala beslutsprocesser brukar inte avancera särskilt snabbt i Lund. I början av 1970-talet slopade Byggnadsstyrelsen de anställdas gratisparkering på centrala statliga tomter i Lund. Nu

i slutet av 1990-talet är det äntligen kommunens tur att följa efter. Ärendet har långrotats, minst sagt. Reglerna skulle ha ändrats 1995 men nu är siktet inställt på 1997. Motstånd väntas i MBL-förhandlingarna med facket. Det finns på skolor, daghem m.m. inte så få anställda som har bosatt sej ute i bushen i trygg förvissning om att kunna bilpendla till jobbet och parkera gratis.

Återtillfälle till lite bister skadeglädje.

F.ö. får vi se om det kommunala p-bolaget får vara kvar. Det föreligger just nu en fp-motion om att avskaffa det. Fp håller på att profilera sej som de stora p-hökarna i Lund, och ett huvudskäl till att de vill avskaffa p-bolaget är nog att det inte anses driva parkeringsfrågorna effektivt nog. Men det finns hos fp även en principiell skepsis mot kommunala bolag med deras sämre möjligheter till demokratisk styrning och kontroll, och den är det svårt att inte instämma i. Vi får se hur mina partikamrater röstar när det blir dags.

Gr

PS Annars kan meddelas att p-bolagets nye ordförande, kommunalrådet (fast i telefonkatalogen står han som "konstruktivist", vad är det?) Sven Tufvesson (s) föregår med gott exempel. Inte som miljöpolitiker men som parkeringsfrämjare. Han tar ofta bilen in till centrum, eller till möten på byggnadsnämnden intill Klosterkyrkan, trots att han bor på Mellanvångsvägen intill Hävdaryggen.

Sensommarvandring

Den som får VB på fredag och läser detta har fortfarande chans att hoppa på Vandringssektionens sista tur för sommaren, som ju slutar på söndag.

Vandringen startar i Helsingør och följer den vackra själländska nordkusten till Hornbæk, där Sektionen viker av söderut för att söka sej nattläger i Gribskov väster om Esrom sø. Söndag fortsättes till någon station på Nordbanan för transport mot Lund med relativt tidig hemkomst på eftermiddagen. Pågatåget går från Lund C 9.09 och man åker bäst på Öresund runt-biljett. Övernattning i tält, gemensamt inköp av middagsmat i Helsingborg eller Helsingør. För sistaminuteninformation ring Gunnar, 135899, eller Sten, 144457.

Utjämning

En insändarskribent i Arbetet Nyheter (s) klagar i högan sky över de vindkraftverk som nu byggs eller planeras utmed stränderna. Han anför som varnande exempel Tyskland där fastighetsvärdena har sjunkit 20-30 procent på kuststräcker där vindkraftverk har byggts.

Vi förstår verkligen inte klagomålen. Nyss fällde de kustboende strida tårar över att höjda fastighetsskatter som värdeökningen ledde till. Med tillräckligt många, och gärna bullrande, vindsnurror blir ordningen återställd.

Röda Kapellet

framträder på Kulturnatten den 21.9 (19.30, KV:s gård) med cirkusprogrammet "I rampljuset". Repetition söndag 15.9 17-21.15 (obs!, förstärkt fika), genrep 21.9 15-18, samling inför föreställning 19, allt vanlig lokal. Helsvart klädsel på föreställningen. Mer information nästa vecka.

VECKOBLADET
Detta nummer gjordes i huvudsak av Gunnar Sandin.
Näste redaktör: Karin Blom

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund. Onsdag e. 17 till fax 046-14 65 82. Manus mottas gärna på 3,5" diskett eller e-mail: lunds.tidskriftsverkstad @ mailbox.swipnet.se
Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Thomas Schlyter 046-14 75 05
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.

Uttalande från partistyrelsen (v):

Nya tjänstebilsförslaget – miljö- och fördelningsmässig skandal

S-regeringens förslag till nya tjänstebilsregler innebär ett svek mot såväl centrala miljöprinciper om minskad bilism som mot viktiga fördelningsprinciper. Reglerna ställer inga miljökrav på vare sig fordon (bränsleförbrukning, typ av fordon etc.) eller användning. Förslaget gynnar tvärtom en fortsatt skattesubventionerad användning av tunga, bränsleslukande fordon, vilket står helt i motsats till den klimatkonvention som Sverige undertecknat.

Fördelningspolitiskt gynnar förslaget i huvudsak män i genomsnitt dubbelt så hög inkomst som genomsnittsbefolkningen. Hur en socialdemokratisk regering kan genomföra en sådan politik är en gåta. Miljöminister Anna Lindhs

trovärdighet måste i fortsättningen ifrågasättas, då skillnaden mellan ord och handling är astronomisk.

Förslaget sägs gynna bilindustrin, men blir istället en björntjänst, då man med skattesubventioner upprätthåller en föråldrad teknik.

Vänsterpartiet vill avskaffa tjänstebilsförmånerna eller ersätta dem med regler som innebär stora miljökrav på bland annat alternativbränslen, låg bränsleförbrukning och tysta fordon för att er hålla några som helst skattesubventioner.

För red. är det alls ingen gåta att en s-regering lägger ett sådant förslag. Volvo, Saab och Metallfacket är en formidabel påtryckar-

grupp. De senaste pressrapporterna talar om att socialdemokraterna tänker söka stöd hos moderaterna sedan centern kritiserat förslaget dålig miljöprofil. Den betongalliansen tycker vi oss ha sett för.

Man kunde få sina misstankar i slutet av våren när den relativt miljöradikala Kommunikationskommittén fråntogs uppdraget att utforma ett nytt skatteförslag.

Regeringens beslut ligger helt i linje med de skattelättnader som införts för den tunga lastbils-trafiken, som tillsammans med de mer generösa viktreglerna har lett till att den på sistone har vunnit flera procentdelar av transportarbetet från godstågen. KomKom borde ha synpunkter även på detta.